

Светлият ангел на Рождество

*Посвещава се на Светата Преподобнамъченица
Великата Княгиня Елисавета Феодоровна*

Н

астъпваше Рождество на 1917 година. Държавната власт беше завзета от болшевиките. Лъжа, предателство и ненавист като страшен смерч се носеха из страната, разрушавайки всичко по пътя си.

Великата Княгиня Елисавета Феодоровна, Настоятелка на Марто-Мариинската Обител на милосърдието, една от малкото разбиращи цялата дълбочина на трагедията на Русия, не загуби самообладание и мъжествено продължаваше своето служение.

- Ваше Височество, благословете! - каза една от сестрите на Обителта, обръщайки се към Елисавета Феодоровна.

-Какво има, Ниночка?
- При нас доведоха жена болна от туберкулоза. Тя има две малки дечица.
- Как се казва болната?

- Вера.

-Спешно я настанете в нашата болница. Ако няма легло, нека поставят. Имената на децата научихте ли?

- Да, Зина и Вася.

- Добре. Децата нахранете, измийте, облечете,- бързо разпореи Елисавета Феодоровна.

- Благословете да тръгна!

-Върви, Ниночка. На вечерното дежурство ще се видим, а при децата ще отида, само да имам свободна минута.

Нина тръгна. Елисавета Феодоровна погледна големия стенен часовник. Той показваше следобедно време. До Рождество оставаха само няколко часа, няколко драгоценни часове.

- Вера, как се чувствате?

Болната отвори очи. Пред нея стоеше висока жена в дълга светла одежда, с кръст на гърдите. Нейното красиво лице беше пребралено с бяла забрадка.

- Къде се намирам?

- Вие сте в Марто-Мариинската Обител, в болницата.

Как се чувствате, Вера?- жената седна на стола до леглото.

- Благодаря, аз съм добре, не зная как да Ви наричам?

- Елисавета. Аз съм дежурната сестра.

Искате ли да пиете вода?

- Искам, много ми е горещо.

Елисавета Феодоровна внимателно повдигна главата на болната и ѝ дала да пие.

- Какъв е днешният ден, сестра Елисавета?

- Днес е Бъдни вечер.

- Бъдни вечер, а аз съм толкова болна!

Какво ще стане с моите бедни деца! -

Вера заплака беззвучно.

- Бог е милостив, Верочка, възстановете се, а децата ще доведат при вас, веднага щом се почувствате по- добре.

- Децата вече ги доведоха. И двамата радостни-и Васенка, и Зиночка. Казаха, че при тях дошла Майката Настоятелка, донесла им лакомства: бонбони и сладкиши

Завела ги да видят Рождественската елха и им разреши да вземат от нея играчки, на кой каквато му хареса.Зиночка избра за себе си сребърна камбанка, а Васенка хартиен ангел с криле.

-Майката Настоятелка, също се казва Елисавета, като Вас.
-Да, добре е, че са довели децата.
- Сега ще ви нахраня, а след това се постарайте да заспите.
Сънят ще ви укрепи.

- Не, не, само не си тръгвайте! -Вера се приповдигна с усилие и докосна ръцете на Елисавета Феодоровна, -когато Вие сте до мен, ми е леко.
-Ще постоя, Верочка, а вие се постарайте да заспите.

Елисавета Феодоровна тихо стана и тръгна. Преобличайки се в бялата униформена одежда, предназначена за празничните дни, тя се отправи за Покровский храм, където вече беше започнала Рождественската служба.

Службата беше към края, когато при Елисавета Феодоровна дойде Нина и тихо съобщи:

-Ваше Височество,
Вера, новодошлата, отново се мята в силна треска,
моли Майката Настоятелка да отиде при нея.

- Сега ще дойда.

Вера лежеше със затворени очи,
лицето ѝ гореше от високата температура.

Тя, като че ли, бълнуваше, повтаряйки:
" Майко Елисавета! Майко Елисавета!"

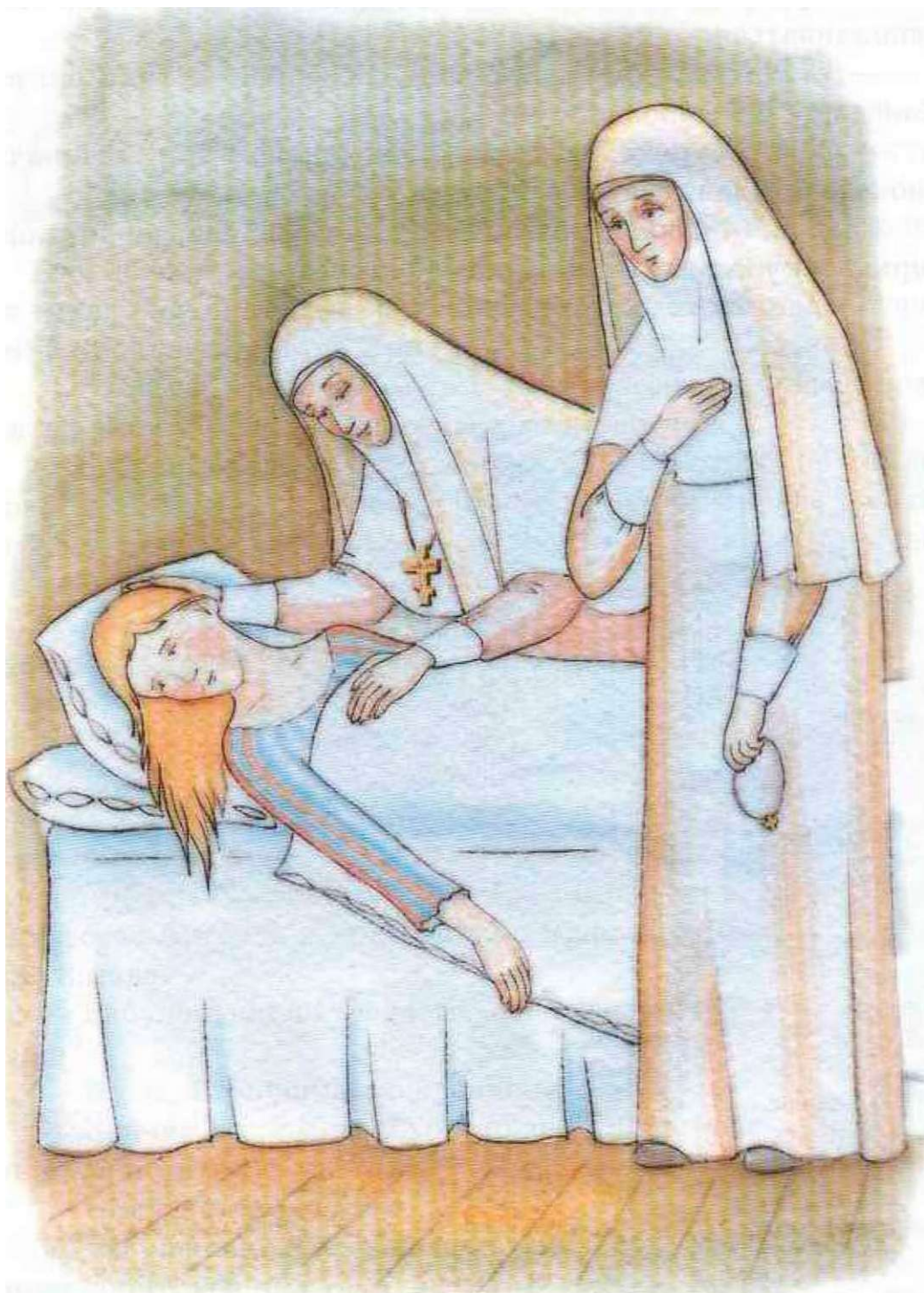
- Верочка!

Чувайки гласа на Елисавета Феодоровна,
Вера се повдигна и протегна към нея
своите слабички ръце и с усилие заговори:

- Аз разбрах! Вие сте Майката Настоятелница!
Освен Вас, на този свят, моите деца нямат никого!

- Верочка, не се вълнувайте!

Зиночка ще вземем при себе си в приюта
и за Васенка добро място ще подберем! -

Майката Настоятелка прегърна Вера и хвана ръката ѝ сядайки до нея.

От присъствието на Елисавета Феодоровна Вера отново започна да се успокоява.

- Честито Рождество Христово, Верочка!- тихо каза Елисавета Феодоровна.
- Честито Рождество Христово, Майко!- Вера отвори и отново затвори очи, заспивайки. Елисавета Феодоровна, продължаваше да стои неподвижно, държейки ръката на Вера в своите ръце.

